

Hyllyt tyhjiksi

Kävin ensimmäistä kertaa Hesassa kummisetäni uudehkolla Simca Arondella 50-luvun lopulla. Hänellä oli työasiaa ja hän otti minut mukaansa. Se oli pojanklopille yhtä juhlaa. Sain hiljaisessa paikassa jopa vähän sompailla Simcaa.

Vuonna 1965 matkustin oikeasti Helsinkiin ja Espooseen tuodakseni ilmoittautumispaperit karsintakursseja varten Teknillisen korkeakoulun kirjaamoon. Se reissu ei enää tuntunut oikein miltään. Kesällä sitten neljän viikon karsintakurssit tuli ja meni, ihan hyvin.

Seuraava kerta koitti syksyllä. Teekkarikylän kimppäkämpän osoite oli tiedossa mutta ei huonetoveri. Päätin saapua hyvissä ajoin tutustuakseni paikkoihin. Astuin arasti sisään solun avoimesta ovesta. Matalan pöydän ääressä istuskeli nelisen hemmoa työvaatteissaan. Pöydällä kökötti avonainen kossupullo. Jokaisella oli lasi edessään. Ja juttu kulki. Kaverit tuskin tervehtivät.

Mitähän tästä oikein tulee? Asettauduin huoneeseeni. Kämpäkaveri ei ollut vielä saapunut. Sama meno toistui joka arkipäivä. Sitten asuinkumppanini, pari vuotta opiskellut vanhempi tieteenharjoittaja ilmestyi. Hän lohdutti, että ei hätää. Kaverit ovat vanhempia teekkareita. Käyvät asfalttitöissä ja asuvat tässä vain kesän. He aloittavat raskaan työpäivän jälkeen illan aina kossupullolla.

Teekkarikylän johtoon oli jo sen alkuvaiheissa värvätty merkonomi Ossi Törrönen, sittemmin kunnioitettu teekkari h. c. Hän omaksui hengen ja toimi sekä ideoijana että päällepäsmärinä tempauksissa.

Otaniemessä toimi silloin myös poliisiopisto, jonka opiskelijoiden kanssa meillä muodostui mukavat välit. Poliisit pärjäivät yleensä hyvin vuosittaisessa kaljaviestissä. Yksi, luultavasti Ossin ideoima tempaus toteutettiin juuri poliisiopiston illanvietossa.

Otaradiossa kuulutettiin, että jokainen tekkari ottaa yhden tai kaksi tyhjää viinapulloa taskuihinsa niin, etteivät ne näy. Sitten Poliisiopistolla pulloja piilotetaan kaikenlaisiin kätköihin, roskisten taa, vessanpyttyjen varjoon, naulakoiden nurkkiin. Pulloja alkoi myöhemmin löytyä, mutta jutun juoni selvisi pian.

Pieni pulju, Otaniemen raittiusseura, aloitteli jo 60-luvun puolivälissä. Sen tavoitteena oli tuhota kaikki alkoholi, jottei se pääsisi tuhoamaan nuorisoa. Homma meni vitsinä täydestä. Vuonna 1969 Prodeko perusti oikeasti Polyteknikkojen raittiusseuran eli PoRan.

Vaikka Otaniemessä iloliemen kulutus pysyi vuosikaudet korkeana, monopoli rankaisi meitä. Jouduimme hakemaan putelimme tuiskussa ja tuulussa Tapiolan Alkosta. Tosin toimintaa organisoitiin tehokkaasti kustannusten ja ajanhukan minimoimiseksi. Kilpailevat panimot toimittivat oluet jopa ovelle ilman lisäkustannusta.

Nyt vasta kaiken maailman kauppa- ja taideopiskelijoiden muuttaessa Otaniemeen Alko suvaitsi avata uuteen Aallon Metrokeskukseen pullokaupan. Ja siitäpä häly nousi. PoRa ryhtyi iskuun monopolin imperiumia vastaan.

Järjestetään torvisoittoa ja muuta kansanhuvia. Aatetta kunnioittaen ostetaan Otaniemen pitkäripainen tyhjäksi. Sponsoreita ei oteta. Eräskin teekkarityttö lausahti täyttä kassiaan kilisyttäen, että koko kesä on tehty kovasti töitä. Niillä rahoilla tässä ostetaan. Paikalla palloili myös vanhempaa ja varakkaampaa tupsukansaa. Ja tietysti paljon poliiseja.

No, tavoitteeseen ei ihan päästy, koska Alko oli ovelasti värvännyt lisävoimia hyllyjen täyttöön. Ota-Ossi kääntyyille varmaan tyytyväisenä haudassaan. Kyllä ne mammanpojatkin osaavat.

pajen.fi